

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 9838 van 11 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 november 2007 houdende de weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BAKI, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 27 september 2006 een eerste aanvraag in met het oog op het verwerven van een visum type-D teneinde zich te herenigen met zijn echtgenote, van Belgische nationaliteit.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 27 maart 2007 om het gevraagde visum niet toe te staan.

1.3 Verzoeker diende op 11 oktober 2007 een tweede aanvraag in met het oog op het verwerven van een visum type-D teneinde zich te herenigen met zijn echtgenote.

1.4. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 30 november 2007 om het gevraagde visum niet toe te staan.

Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"(...)

Op datum van 27/09/2006 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door Mekawy Mohamed Abbas Ahmed, geboren op 07/06/1971, van Egyptische nationaliteit;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 27/07/2006 werd afgesloten met (D. S.), geboren op 18/06/1975, van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt, zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht en indien ze voldoet aan de voorwaarden van artikel 21 (openbare orde-exceptie) en artikel 18 (wetsontduiking) van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk der echtgenoten bepaald wordt door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen of gelijkgestelden, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het desbetreffende geval de echtgenoot van de visumaanvraagster Belg is en dat de volgende feiten aanduiden dat deze beschikking niet gerespecteerd wordt:

- Mekawy Mohamed Abbas Ahmed verblijft illegaal in ons land wanneer hij op 29/01/2000 een verzoek indient tot het bekomen tot een machtiging tot verblijf in België in toepassing van de wet van 22 december 1999. Betrokkene is in het bezit van een paspoort met een Grieks visum met binnenkomst via Zaventem in 1998.*
- Op 27/07/2000 verleent het secretariaat van de Commissie een negatief advies inzake het regularisatieverzoek, wat door betrokkene wordt betwist per aangetekend schrijven op 21/11/2000.*
- Op 16/01/2003 werd, na grondig onderzoek en verschijning op de zitting dd. 28/11/2002, opnieuw een ongunstig advies uitgesproken door de Nederlandse Kamer van de Regularisatiecommissie.*
- Zijn regularisatieaanvraag werd definitief verworpen door een beslissing van de minister dd. 20/04/2005;*
- Op 18/10/2005 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.*
- Mekawy Mohamed Abbas Ahmed heeft (D. S.) initieel niet op de hoogte gebracht van dit bevel om het grondgebied te verlaten.*
- Nadat hij dit bevel om het grondgebied te verlaten had ontvangen, verklaarde Mekawy Mohamed Abbas Ahmed in een interview met de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de gemeente Turnhout dat zijn advocaat zou proberen hem te regulariseren en dat het daartoe beter was om te huwen.*
- In dit zelfde interview verklaarde (D. S.) dat Mekawy Mohamed Abbas Ahmed haar vrij snel na hun eerste ontmoeting vroeg om te trouwen.*

- *Vóór zijn huwelijk met (D. S.) had Mekawy Mohamed Abbas Ahmed reeds het voornemen in het huwelijk te treden met (V. B.). Deze verklaart echter in een schrijven dd. 05/08/2001 dat zij niet met Mekawy Mohamed Abbas Ahmed wil trouwen vooraleer deze in orde is met zijn regularisatiepapieren.*
- *Op datum van 05/10/2005 vraagt de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Turnhout advies aan de Procureur des Konings te Turnhout.*
- *Dit huwelijk is mede tot stand gekomen door de tussenkomst van een intermediaire persoon: de uitbater van het restaurant Abou Simbel.*
- *Op de mededeling dat de mogelijkheid reëel is dat Mekawy Mohamed Abbas Ahmed in Egypte reeds eerder gehuwd is en met deze vrouw nog steeds een relatie onderhoudt en kinderen heeft, reageerde (D. S.) bijzonder verrast.*
- *Nochtans werd zij reeds over het mogelijke bestaan van dit huwelijk op de hoogte gebracht van een derde persoon. Zij wilde, naar eigen zeggen, aan het mogelijke bestaan van deze tweede relatie van Mekawy Mohamed Abbas Ahmed geen geloof hechten; Mekawy Mohamed Abbas Ahmed ontkende deze relatie zonder meer.*
- *Pas de dag na het verhoor in kader van het onderzoek door het parket vande Procureur des Konings te Mechelen, en klaarblijkelijk na contactname met Mekawy Mohamed Abbas Ahmed, richt zij een schrijven aan de Lokale Politie, waarin zij beweert wél op de hoogte te zijn geweest van een aantal zaken, met name ook het eerder voorgenomen huwelijk van (V. B.). De informatie met betrekking tot dit voorgenomen huwelijk heeft zij, naar zij zelf zegt “verdrongen” (sic).*
- *Uit het geheel van omstandigheden blijkt duidelijk dat Mekawy Mohamed Abbas Ahmed een aantal essentiële zaken verborgen heeft gehouden voor (D. S.);*
- *Uit het interview afgenomen door de Ambassade van België te Caïro blijkt daarenboven dat Mekawy Mohamed Abbas Ahmed weinig kennis heeft van de persoonlijke gegevens van (D. S.); zo kent hij niet eens de naam van haar ouders.*
- *Er werden geen foto’s gemaakt tijdens de huwelijksceremonie, hetgeen bijzonder ongebruikelijk is.*
- *Er werden geen geschenken uitgewisseld.*
- *Er werd geen huwelijksfeest gehouden, daar waar in de moslimcultuur een huwelijk slechts kan worden geconsumeerd nadat er een formeel huwelijksfeest is geweest.*
- *Er werd geen bruidschat betaald, wat in se betekent dat het huwelijk naar Islamitisch recht niet geldig is.*

Gezien de bovenstaande elementen en op basis van het volledige onderzoek (ref.: ME B.385-06), is het parket van de Procureur des Konings te Mechelen van oordeel dat het hier om een schijnhuwelijk gaat en dat dit huwelijk niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde (art. 21 van het wetboek van internationaal privaatrecht). Het huwelijksinstituut maakt namelijk een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische openbare orde.

Overwegende dat uit het geheel van omstandigheden en het parketonderzoek blijkt dat het in Egypte afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch wel op het verschaffen van een verblijfsrechtelijk voordeel van de man;

Bijgevolg is het huwelijk tussen Mekawy Mohamed Abbas Ahmed en (D. S.) niet erkend in België en opent het niet het recht op gezinshereniging;

*Het visum wordt derhalve geweigerd.
(...)*”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging.

Daar de nota met opmerkingen van verweerder niet werd ingediend binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/72 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dient deze nota, overeenkomstig artikel 39/59, § 1, derde lid, van dezelfde wet, ambtshalve uit de debatten geweerd te worden.

3. Onderzoek van het beroep:

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoeker zich niet kan beroepen op een recht op gezinshereniging aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken weigert om het door verzoeker met een Belgische onderdane afgesloten huwelijk te erkennen. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar de toepasselijke wetsbepalingen. Of de wetsbepalingen correct werden toegepast en of uit de feiten de juiste gevolgtrekkingen zijn gemaakt, is geen zaak van formele maar van materiële motivering (R.v.St., nr.169.299, 22 maart 2007). De formele motiveringsplicht heeft verder niet tot gevolg dat de motieven van de motieven dienen te worden vermeld (R.v.St., nr. 121.730, 16 juli 2003). In de mate dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar gegevens die voortvloeien uit interviews worden deze gegevens ook expliciet vermeld in de beslissing. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). De Raad benadrukt voorts dat uit het feit dat verzoeker meent bepaalde gegevens anders te moeten appreciëren geen schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan afgeleid worden.

3.1.2. Verzoeker stelt verder dat de rechten van de verdediging geschonden zijn aangezien hij slechts na contactname door zijn raadsman met de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte gebracht werd van de volledige motivering. Hij stelt dat hij hierdoor over aanzienlijk minder tijd beschikte om zich te verweren tegen de bestreden beslissing.

De Raad wijst er evenwel op dat de termijn om beroep aan te tekenen slechts inging op het ogenblik dat de overheidsakte rechtsgeldig aan verzoeker werd betekend. Van een rechtsgeldige betekening is immers pas sprake op het ogenblik dat alle relevante elementen van de beslissing ter kennis worden gebracht. Aangezien de beroepstermijn derhalve pas inging nadat het bestuur verzoeker een afschrift van de motivering van de beslissing, via de

bemiddeling van zijn raadsman, overmaakte kan niet gesteld worden dat hij over een kortere periode beschikte om beroep aan te tekenen tegen de bestreden beslissing.

3.1.3. Verzoeker voert verder aan dat hij de inhoud van de interviews die werden afgenomen integraal betwist, daar ze eenzijdig werden opgesteld, en dat de redenen die de bestreden beslissing hebben geschraagd feitelijke grondslag missen en bol staan van de fouten. Hij meent dat uitsluitend op basis van een vermoeden van een mogelijk schijnhuwelijk geen weigeringsbeslissing kan worden gegrond en wijst er verder op dat het afgesloten huwelijk werd geregistreerd te Mechelen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen aanvoert dat verweerder ten onrechte weigert om het door hem met een Belgische onderdane afgesloten huwelijk te erkennen en dat de motieven waarop verweerder zich baseert niet deugdelijk zijn. De Raad dient bijgevolg te wijzen op zijn rechtsmacht zoals omschreven in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsregels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Luidens artikel 27, § 1, derde lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) kan *“ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig artikel 23.”* De wetgever heeft dus een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege verweerder tot het erkennen van de huwelijksakte wettig is. Er dient bijgevolg te worden besloten dat het middel dat inhoudt dat aan de Raad wordt gevraagd te onderzoeken of de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk overeenkomstig de wettelijke bepalingen gebeurde, niet ontvankelijk is.

Wat betreft het door verzoeker aangevoerde feit dat zijn huwelijk op 26 april 2007 probleemloos en regelmatig werd geregistreerd te Mechelen en het in de repliekmemorie ingeroepen gegeven dat tot op de dag van vandaag geen enkele vordering door het openbare ministerie werd ingeleid om de nietigverklaring van het huwelijk te vorderen, waarbij verzoeker van mening is dat het kennelijk onredelijk is dat met deze gegevens op geen enkele wijze rekening werd gehouden bij de tweede aanvraag om in het bezit te worden gesteld van een visum “gezinshereniging”, dient te worden gesteld dat het loutere gegeven dat de stad Mechelen is overgegaan tot de overschrijving van het huwelijk van verzoeker in de registers van de huwelijksakten op zichzelf genomen niet kan worden aangevoerd als een element dat een verder onderzoek vereiste door verweerder. De Raad wijst dienaangaande op artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR inzake de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om te weigeren buitenlandse akten te erkennen. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – een akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van deze vreemde akte kan weigeren (cfr. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154). Te

dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum "gezinshereniging". Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot "de-plano-erkenning" toevertrouwt aan "alle overheden", staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen er niet aan in de weg dat verweerder, binnen zijn bevoegdheden, deze erkenning weigert. Het gegeven dat tot op de dag van vandaag geen enkele vordering door het openbare ministerie werd ingeleid om de nietigverklaring van het huwelijk te vorderen, doet verder geen enkele afbreuk aan deze bevoegdheid van verweerder op grond van artikel 27 van het WIPR en wijzigt evenmin iets aan de toestand van verzoeker.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst er op dat een vestiging geen samenwoning van de echtelieden vereist en dat het louter bestaan van een gezinsscel voldoende is om aanspraak te kunnen maken op een gelijkschakeling met een onderdaan van de Europese Unie.

Er dient op te worden gewezen dat artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet voorziet in de gelijkstelling met een EG-onderdaan van de echtgenoot van een Belg. Het huwelijk van verzoeker wordt door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken evenwel niet erkend en verzoeker toont niet aan middels een rechterlijke uitspraak van de bevoegde rechter dat deze weigering onterecht is. Er kan derhalve niet ingezien worden, nu verzoeker door het bestuur dat bevoegd is voor de afgifte van een visum gezinshereniging niet beschouwd wordt als echtgenoot van een Belgisch onderdaan, op welke basis verzoeker zou moeten gelijkgesteld worden met een EG-onderdaan. Voor het overige kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.